

Mednarodna refleksija o solidarnosti

Šolske sestre de Notre Dame

Shalom

Izkoreniniti revščino

oktober 2013

Uvod

“Mnoge razdeljenosti v našem svetu in v Cerkvi danes, kot tudi socialne, ekonomske in ekološke krize našega časa prav tako globoko vplivajo na nas, Šolske sestre de Notre Dame, in pomenijo izziv za nas. Kot apostolske redovnice mednarodne kongregacije smo poklicane in poslane, da se pogumno in polne upanja zoperstavimo tem razdeljenostim in krizam” (*Ljubezen ne more čakati*).

“Revščina na svetu je škandal. V svetu, v katerem je toliko bogastva, toliko virov, da bi lahko nahranili vse, je nedojemljivo, da je tako veliko otrok lačnih..., toliko otrok brez izobrazbe, toliko revnih ljudi” (papež Frančišek, 7. junija 2013).

Prežete z duhom Jezusa Kristusa si v solidarnosti z ubogimi prizadevamo za pravičnost in svet obsegajočo edinost. Obvezujemo se

- raziskovati in seznanjati se z zapletenostjo ekonomskih, socialnih in političnih vzrokov revščine, ko si prizadevamo za odpravo krivičnih struktur,
- spremeniti tiste osebne in skupne izbire, ki vodijo k izkoriščanju zemlje in k osiromašenju drugih,
- delati proti krivicam preko vzgoje, ki je izziv in ki osvobaja (Klic 20. generalnega kapitlja).

Klic k molitvi

Umirim svojo razum in odprimo srce za resničnost revščine v našem današnjem svetu. Bog pravičnosti in sočutja, prosimo te, pomagaj nam prisluhniti in razmišljati o zgodbah tvojih ljudi, o tvoji zgodbi. Vodi nas..., pomagaj nam, da bomo razumeli, kako smo poklicani ljubezen uresničiti v dejanju.

Izkušnje

Ko se je 24. aprila 2013 zrušila tekstilna tovarna Rana Plaza v Bangladešu, je umrlo več kot tisoč sto delavk in delavcev, več kot dva tisoč pa je bilo ranjenih. Za mesečno plačo približno 38\$ so izdelovali obleke, ki jih prodajajo po vsem svetu. Tu je Jannatina zgodba.

Zaradi velikih razpok na zidovih tovarne smo se najprej upirali, da bi vstopili vanjo. Upravitelji so nam grozili, rekoč, da nam bodo zadržali naše plače, če se ne bomo strinjali in delali. Lastnik Rana Plaze je skupaj s svojo tolpo, ki je imela palice v rokah, stal pred glavnim vhodom in grozil, da nas bodo pretepli s palicami in nam polomili kosti, če tisto jutro ne bomo delali. Strah nas je bilo in nismo imeli druge izbire, kot da smo šli na delo.

Delala sem v sedmem nadstropju; začela sem delati ob osmih. Nenadoma... je zmanjkalo elektrike... stavba se je začela tresti in se majati, potem pa je močno počilo. Nenadoma smo videli, da so se tla začela rušiti in razpadati... padla sem v temen prostor. Ranila sem si nogo. Komaj sem kaj videla, toda slišala sem ječanje drugih delavcev. Skušala sem se izvleči ven, a sem le s težavo premikala telo, ker je bil vsepovsod grušč. Dušilo me je. Ni bilo zraka in bili smo ujeti v temo. Bila sem žejna, toda ni bilo vode. Prepričana sem bila, da bom umrla. Jokala sem in molila za pomoč. Bilo je kot v peklu. Mislila sem na svojo dve-letno hčerko in na to, kdo bo skrbel zanjo po moji smrti.

Pozno popoldne so reševalci začeli kopati med železnimi palicami in nas izvlekli iz smrtne pasti... Nikoli nisem mislila, da bom sploh še kdaj videla dnevno svetlobo... Sklenila sem, da ne bom nikoli več delala v tekstilni tovarni. Tako blizu smrti sem bila. Bogu hvala, on je rešil moje življenje. Toda toliko mojih sodelavcev je bilo ubitih, postali so hromi ali so pogrešani.

Premislek

“Evharistija nalaga obveznosti v odnosu do ubogih. Če naj v resnici prejmemo Kristusovo telo in kri, ki se dajeta za nas, moramo prepoznati Kristusa v najbolj ubogih” (*Katekizem katoliške Cerkve*, 1397)

“Ne moremo govoriti o revščini, ne da bi imeli izkušnjo z ubogimi. O revščini ne moremo govoriti v teoriji: to ne obstaja. Revščina je meso ubogega Jezusa v tistem otroku, ki je lačen, v njem, ki je bolan, v tistih krivičnih družbenih strukturah” (papež Frančišek, 7. junija 2013).

“Če pa bi delavec, ki bi ga prisilila potreba ali zaradi strahu pred večjim zlom, sprejel trše pogoje..., ker bi mu jih vsilil gospodar ali delodajalec, bi bil v tem primeru žrtev nasilja, čemur ugovarja pravičnost” (*Rerum Novarum*, #34)

“Če ne delimo z ubogimi svojega lastnega imetja, pomeni to krasti in jim jemati življenje. Ne zadržujemo svojega imetja, temveč njihovo.” “Najprej je treba zadostiti zahtevam pravičnosti, da se ne bo delilo kot dar ljubezni to, kar je dolžnost dati iz pravičnosti” (sv. Janez Zlatousti, v: *Katekizem katoliške Cerkve*, 2446).

Dejanja

- Pojdite k ubogim, bodite z njimi, da jih boste bolje spoznali – njihovega duha, njihove upe, njihove izzive.
- Bodite solidarni z njimi, delajte za pravičnost v vprašanjih, ki so osnova revščine: ovire za izobraževanje, izkoriščanje delavcev, potrošništvo, diskriminacija, degradacija okolja.
- Ob prizadevanju za bolj preprost, odgovoren in trajnosten način življenja se spomnite Jannat ter drugih delavcev in kmetovalcev; ob tem se zavedajte, da je kupovanje proizvodov 'Pravične trgovine' en način, kako jim pomagati v njihovem življenju, v življenju njihovih otrok in celotne vasi.
- Bodite dobri oskrbniki. Dejavno odkrivajte nepredvidene poti delitve tega, kar imate, z ubogimi in izrinjenimi na rob družbe.
- Ko se oblačite, pogledajte, kje je bila vaša obleka narejena, potem pa molite za tiste ljudi.
- Veselo pričujte za evangelij, pogumno in z upanjem – kajti ljubezen ne more čakati!

Sklepna molitev

Ljubeči Bog!

Blagoslovi nas z nelagodjem ob plitvih odgovorih, pol resnicah in površnih odnosih,
da bomo mogli živeti globoko iz svojega srca.

Blagoslovi nas z jezo zaradi krivic, zatiranja in izkoriščanja ljudi,
da bomo delali za ekonomsko pravičnost za vse ljudi.

Blagoslovi nas s solzami, da bomo jokali za tiste, ki so lačni, brez doma in zavrženi,
da jim bomo podali roko tolažbe in spremenili njihovo bolečino v veselje.

In blagoslovi nas z dovolj nespameti, da bomo verjeli, da moremo kaj spremeniti v svetu,
da bomo tako naredili tisto, za kar drugi trdijo, da je nemogoče narediti. Amen.

(*Molitev za končanje revščine*, Vzgoja za pravičnost)